

РЕШЕНИЕ

№ 7002

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 08.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **115** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.
145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 10, ал. 6 от ЗСПД.

Образувано по жалба от А. А. М., гражданин на И. с предоставен хуманитарен статут в България като законен представител на М. А. М. и Л. А. А. М., чрез адв. Ж. против Заповед № ЗСП/Д-С-В3/5634 от 29.10.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - район „В.”. С оспорената заповед на основание чл.3 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/ на жалбоподателя е отказано отпускането на месечна помощ по чл.7, ал.1 от ЗСПД за Л. А. А. М. и на месечна помощ по чл.7, ал.8 от ЗСПД на М. А. М..

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, тъй като същият противоречи на материалния закон. Излага се становище, че статутът, който притежават жалбоподателя и двете му деца е равносilen на постоянно пребиваващи в страната чужденци. Излагат се доводи, че обжалваната заповед е в пряко противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила и е в пряко нарушение на Директива 2011/95/ЕС на

Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011г.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Ж., който поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорената заповед.

Ответникът, чрез упълномощен юрисконсулт Б. оспорва жалбата и изразява становище за правилност на заповедта, тъй като нямаме спогодба с И..

СГП, редовно уведомена не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, въз основа на доказателствата приема за установено следното:

С входящ номер 5634 /14.10.2020 г. жалбоподателят А. А. М. е подал пред директора на Дирекция „Социално подпомагане”, район „В.” молба – декларация, за отпускане на месечна помощ по чл.7, ал.1 от ЗСПД. /л.9 от делото/ Представено е удостоверение за доходи на жалбоподателя. /л.12 от делото/

Във връзка с молбата е извършена проверка на декларираните обстоятелства, като е предложено да не се отпуска помощта, тъй като не отговора на изискванията на чл.3, ал.5 от ЗСПД.

С оспорената Заповед № ЗСПД/Д-С-ВЗ/5634 от 29.10.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - В. е отказал да отпусне еднократна/месечна помощ за 2 деца, като е мотивирал отказа си с обстоятелството, че Л. А. А. М. не отговаря на изискванията на чл.3, ал.5 от ЗСПД.

Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима за разглеждане /връчена е на 16.11.2020г., а жалбата против нея е депозирана на 25.11.2020г. пред АССГ/, а по същество е основателна.

Заповед № ЗСПД/Д-С-ВЗ/5634 от 29.10.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - В. е издадена от компетентен административен орган, в съответствие с правомощията, предоставени му с чл. 10, ал. 4, ЗСПД. Същата е мотивирана и постановена в резултат на неправилно прилагане на материалноправната разпоредба на чл. 3, ал.5 ЗСПД.

Съдът намира, че ответникът не е изпълнил задължението си да установи наличието на фактическите основания, посочени в заповедта, както и изпълнението на законовите изисквания, свързани с издаването ѝ (чл. 170, ал. 1 АПК), поради което и същата подлежи на отмяна поради следните съображения :

По силата на чл.3 т.5 от ЗСПД право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. Тази норма е в противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС/ на Европейския парламент и на Съвета от 13

декември 2011 г. които макар и да нямат директен ефект за България като държава членка, тя е обвързана по отношение на резултата който трябва да бъде постигнат а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. След като държавата ни не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата на които е предоставен статут само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на помощите е недопустимо. Няма спор по делото, че А. М. е чужденец с хуманитарен статут на пребиваване в Р България, видно от лична карта №852008085 издадена от МВР на 31.12.2018г. и валидна до 27.12.2021г. /стр.22-23 от делото/.

Спорът е правен и се изразява в това има ли право жалбоподателя на социални помощи по реда на ЗСПД с оглед на обстоятелството, че му е предоставен бежански статут по ЗУБ, който в сегашната редакция на ЗУБ е международна закрила. Разпоредбата на чл.3 т.5 ЗСПД не урежда хипотеза на предоставена международна закрила /хуманитарен статут/, но предвижда такива права за чужденци на реципрочна основа, ако е предвидено в международен договор или в друг закон. В друг закон – чл.32 ал.1 ЗУБ е предвидено, че чужденците с предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут имат всички права и задължения на българските граждани с изброени изключения и ограничения въведени със закон. Или, в ЗУБ който е специален по отношение на бежанците няма ограничения в правата на достъп до социалната система освен предвидените със закон. Няма ограничение в правата на чужденците с международна закрила /хуманитарен статут/ в чл. 2, ал. 6 от ЗСПД и няма уредба по отношение на тези лица според ЗСПД в чл. 3, т. 5 ЗСПД но пък същата разпоредба не окончателна и не урежда изчерпателно хипотезите, за да се приеме, че е забранителна, а и препраща към друг закон или международен договор по който Република България е страна.

Ето защо и при анализ на цитираните разпоредби на ЗУБ, ЗСПД и цитираните разпоредби на общностното право следва извод за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Всички правни изводи сочат на единствено решение в случая, че няма основание за отказ и следва да се признае правото на семейни помощи за деца по реда на ЗСПД на жалбоподателя А. М. като законен представител на Л. А. А. М. /в този смисъл и решение № 13461/10.12.2015г по адм. Дело № 6027/2015г на ВАС VI отд./.

С оглед на изложеното допуснатото нарушение на материалния закон- чл.32 ал.1 от ЗУБ следва да бъде отстранено при новото разглеждане на преписката за отпускане на социална помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд София - град, 60 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по оспорването на А. А. М., гражданин на И. с предоставен хуманитарен статут в България като законен представител на Л. А. А. М. против Заповед № ЗСП/Д-С-ВЗ/5634 от 29.10.2020г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” - В..

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане”- В. за ново произнасяне при съобразяване с мотивите, изложени в настоящето решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.10 ал.6 ЗСПД.

СЪДИЯ: